

A nosaltres la cosa no 'ns sembla ni tant bona, ni tant dolenta.

Si 'l govern se créu débil y opina que es hora de que 'l país se salvi per sí mateix sense caminadors, convóquise corts.

Pero de cap manera las convoqui un govern homogéneo fentselas á la mida del seu gust.

Crídis per aixó á un govern ahont hi estigan juntament representadas totas las fraccions del gran partit liberal, y tota vegada que 'ls moments son solemníssims, deixis que callin las miserables passions personals y que 'l país parli.

Poca cosa dirém del gran discurs que pronunciá en Granada, l' eminent Castelar y del qual n'ha fet l' editor de LA CAMPANA una tirada fabulosament barata, al sol objecte de popularisar-lo.

Es una brillant confirmació de las sèvas anteriors doctrinas exposadas en una forma fascinadora per lo eloqüent, y ab un cúmulo de rasons tant sólidas, que es ja impossible que ningú que tinga un fondo de bon sentit deixi d' atmetrelas, d' admirarlas y d' aplaudirlas.

L' eloqüencia y 'l sentit práctic s' ajermanan en aquest discurs, qu' es un dels millors que ha pronunciat en sa llarga y brillantíssima carrera.

LLETRETA.

Busca corona,—l' egrégi Cárlos
Buscant corona—trobará jaco.

Nasqué 'l pobre home—ab signe aciago,
que n' es sa estrella,—ferne 'l pallasso.
Veu que á los pobles—los reys fan asco,
y ell vol posarse—de rey lo manto.
Veu que del clero—s' eclipsa l' astro,
y ell de las teulas—s' alsa al amparo.

La gent lo troba—mórrut y xato,
y ell se figura—sè un noy molt maco.
A fi que 'l poble—pugui admirarlo
té en tots los kioscos—son mamarratxo,
y hasta en los sellos,—vol son retrato,
sa vera efigies—de rey de bastos.

Sap fé ab prou feinas—palots y ganxos,
y de senderi—no 'n té dos quartos.
¿Mes eil conéixers—qu' es un llubarro?
Sé un altre Séneca—creu sens reparo,
que aixis li jura—cort de beatos
que li fan véurer—Sant Tófol nano.

Si es bèn gallina,—prou va probarho
fent á Oroquieta—camas... ahont callo.
Tambè mirarse—Sant Pere Abanto
desde vint lleguas,—fou un bon rasgo.
Y ell es tant ximple,—llanut y manso,
que s' imagina—se un Alejandro.

Ab barateres,—lladres, borratxos,
ganduls, pagesos,—rectors y suavos
forma un exercit—de neo-bárbaros
que reb l' ausili—del Vaticano,
y ab ells, y fentne—de tripas ánimo
vá á la conquista—d' un fart de lapos.

Mentres ell corra—pèls camps navarros,
la Margarida—li fa nous vástagos.
Mentres anyora—los matalassos,
per las pallissas—pesca garbansos.
Quant diná espera—sens cap cuidado,
¿pobret! la tropa—li pren lo ranxo.

A Penya Muro—l' atzar infande
matant un héroe—volgué salvarlo:
Y ell que aquell dia—sense ruiharbo
tenia un cólich—qu' era un estrago,
ara la pinta—de ser tan guapo,
que no hi ha exercit—ja per guanyarlo.

Que á sos satélits—veja delmarlos,
que rebi micos—com á Bilbao,

que 'l fassan córrer—com un macaco,
ell no escarmenta,—vol sé 'l nóstre amo.
Sols de tal deria—té de curarlo
que un dia li infin—los reals nassos.

Busca corona—l' egrégi Cárlos
Buscant corona—trobará jaco.
TARAVILLA.

Molts dels presos carlins que han sigut fets
aqui, á Valencia y á altres puestos han sigut
conduhits al castell de Bellver en Mallorca.

De modo que pot dirse molt bè:

—Dèu los cria y 'l govern los junta.

—Mare de Dèu qu' estás trist! ¿Qué tens
Anton?

—Res: no vulgas saberho.

—Dígasmho.

—No pot ser.

—Qu' ets reservat.

—Tu ho endevinas: aixó es lo que 'm posa
trist: lo ser de la reserva.

TOUR DE FORCE.

—Pepeta, aquell ab qui 't casas,
lo teu estimat Lluís,
m' ha dit que en las sèvas casas
al pintarlas m' hi Lluís.

—Ay Casas si no t'hi casas

tu, jo no m' hi caso pas
qu' ase es qui 's creu que 'l cas es
per casa 's ferne algun pas.

GESTOS.

Un jóve bastant malalt se fá mirar pèl metje.
—A vosté, l'hi diu després d' examinarlo,
l'hi convé molt l' exercici.

—Aixó, senyor doctor, aixó es precisament
lo que m' encaparra.

—Per qué?

—Com que are entro á la reserva, massa que
me 'l farán fer per forsa.

¿En que se sembla la guerra carlista ab los
palpizots?

—En que tiran capellans. (Y tant com tiran,
los capellans!)

¿Y ab Tot-sants en que se sembla?

—En que hi ha castanyas.

Y ab lo llibre de una casa de comers?

—En que hi ha partidas.

¿Y ab una quiebra?

—En que molts ne surten coixos.

¿Y ab un taller d' ebanista?

—En que 's fan quadros.

¿Y ab la quaresma?

—Ab que no s' acaba may.

—Ja veus! los casats nos escapém de la re-
serva extraordinaria.

—Si: es bèn cert; pero no entench la rahó,
francament.

—La rahó es bèn senzilla: ja hem cumplert
lo servey, y la proba de que l' hem cumplert
es qu' estém condecorats ab la creu del matri-
moni.

Agafadas de carlins per tot arréu.

A Madrid, á Barcelona, á Valencia, á Avila:
per tot arréu allá ahont n' hi há.

Es natural.

Després de la requisa de caballs; la de
burros,

L' Alfonso ha enviat un ofici á Cuenca, de-
manant 1000 raccions de ordi y de cibada.

¿No 'ls sembla que l' Alfonso es un animal
de molta barra?

Pèl valent general Echagüe, hem sabut que
en Dorregaray en la guerra d' Africa manava
una brigada de presidaris.

¡Ah! vet' aquí perque en Dorregaray es ab
los carlins.

Lo rosse dels presiris ocasiona sempre un
efecte semblant.

Céuta es la cort mes digna de Carlos lo
ximple.

Los carlins á Cuenca van cebarse especial-
ment en lo museu de Historia natural del Ins-
titut de segona ensenyansa.

No es estrany.

Alli devian veurehi un caudal de alusions
irritants.

Los micos, los béns, los esparvers, los llops,
los tigres, las ólivas, las serps y tots los rep-
tills, los escarbats, las ratas pinyadas y tantas
classes de animals devian pendre 'ls per una
sátira personal, digne de desferse á cops decu-
lata.

Y á més, ja saben ells que vindrá un temps
en que se 'ls ensenyará pèls musseus, com á
una cosa rara, conservats dintre una gran am-
polla d' esperit de vi.

Grans discussions se promouhen per deter-
minar si 'ls que no més son casats pèl matri-
moni canónich tindrán d' acudir també á la
reserva extraordinaria.

Si jo hagués de decidirho, aviat estariam
llestos.

¿Han deixat de casarse pèl civil?

Donchs bé: jo no 'ls faria soldats; pero 'ls fa-
ria civils.

Los que 's queixan de que en los nostres
temps reyna 'l positivisme mes grosser, no té-
nen rahó.

May com are hi havia hagut tanta galan-
teria.

Lo servey á una dama ja es obligatori en
tots los espanyols: ó servir á la dona ó servir á
la República.

DESILUSIÓ.

Vaig véure 't nina, y possehit sentintme,
súbit, al véure 't d' ardorós amor,
vaig obrirte mon pit consol buscantne
y 'm digueres..... que nó.

Eixa paraula atterradora es l' única
que he sentit de tos llabis de clavell,
ni may avants ab tú parlat habia....
ni hi parlaré may més.

¿May més, may mes! No vull que's repeteixi
d' aquell no, lo terrible desengany.....
¿No vull tornú á sentirne de ta boca
lo perfum d' ous covats!!!

T.

A la vora de un riu hi havia un barquer.

S' hi acosta un pobre y l' hi diu—Paséume.

—Val dos quartos l' hi digué 'l barquer.

—No 'ls tinch; pero 'us daré una altra cosa
que val mes, vos daré un consell.

Lo barquer lo passá plé de curiositat.—¿Quin
consell me déu digué al terminar la feyna.

—Lo següent:—«No passéu may mes á nin-
gú que no porti quartos per pagarvos.»

—M' en vaig á América, deya un jove, al embarcarse.

—Y que hi vas á fer? l' hi preguntá un amic.

—Vaig á ferhi la primera pesseta!

Y tenia rahó: may l' havia vista mes que pintada.

Dos metjes disputavan sobre 'l talent de cada un d' ells.

—Jo hi escrit tal tomo premiat en aquesta Academia, tal altre que serveix d' obra de text en lo colegi de Medicina de Berlin. ¿Ahont son las obras de vosté?

—Las mèvas, allá, digué l' altre metje signant ab solemnitat lo cementiri.

Un avaro cridá al seu fill.

Mostrantli grans pilas d' or, l' hi digué:

—Ja véus que may pot faltarte res; pero es precis que avants de gosar d' aquestas riquesas, sápigas lo que costan d' adquirir: Ha arribat per tú l' hora d' elegir carrera... ¿Que vols ser? ¿Vols ser advocat, metje, inginyé? ¿Te vé de gust ser capallá? Es una bona carrera...

—No, cap-allá no, digué l' nebot: si per cas cap-aquí exclama, senyalantne las monedas.

Hi havia una gran colla de carlins caminant per un bosch. Tres segadors los veuhen.—¿Que fé'n minyons esclaman?

—Apa: á dalt dels arbres que sembla que 's dirigeixen cap aquí.

Y tras, tras, tras, ja me 'ls tenu á dalt dels arbres.

Vol la casualitat que 'ls carlins acampan sota d' ells: esteneu algunas mantas y comensan á abocarhi diners, joyas y cuberts de plata en actitud de repartirsho.

A un dels segadors, mol xarraire y molt ambiciós se l' hi escapa la llengua y exclama: —Mare de Dèu: que joyas y que diners!

—¿Hola? Qui hi ha aquí? exclaman los carlins mirant á l' arbre. Ja veuras! Baixa mano, baixa.

Y l' segador baixa contristat: l' agafan, l' ajeuhen y l' degollan.

—Vaya una sanch mes negre que tenen los segadors, exclama un carli.

—Oh! no 'u estranyéu es que acababa de ferse un tip de moras, diu l' altre segador.

—Ah! un altre n' hi ha? diuhen al veure 'l. Vina, vina y t' ensenyarém á espiaruos.

Y ja tenim que repeteixen la mateixa operació. Al degollarlo, diu un dels carlins.—Vés á n' aquest ximple qui l' hi manava dir res....

—Per xo jo m' estich tant quietó, exclamá l' tercer segador desde 'l seu arbre.

No hi ha que dir quina fou la seva sort.

Un xicot se casá, y parlant del festeig que havian dut digué á la seva dona.

—Mira, Angeleta: t' ho dich ab franquesa: si avants de casarnos m' haguésses permés may la mes mínima llibertat, no m' hauria casat ab tú.

—Ja m' en hauria guardat bè prou, respongué sense reflexionar: no haurias sigut tú l' primer ni l' segon que me l' hagués fregida per aquest istil.

—¿Qu' es la eternitat? exclamava un predicador.

—¿Qu' es la eternitat? tornava a dir dugas, tres y fins quatre vegadas.

Hi ha que advertir que 'l sermó feya ja mes de dos horas que durava.

—¿L' eternitat? exclamá per ultim un dels oyents. L' eternitat es lo sermó que 'ns está predicant.

CANTARELLAS.

Un patonet jo t' vaig fer á la llum de las estrellas: tú en los meus braseos vas caure,

y.... ¡Ay mamá que noche aquella!

Provas de que jó l' estimo sempre l' Agneta 'm demana: jo estich per la teoria y ma mena per la práctica.

Ab lo foch de tas miradas fas malbé la vista mèva: per ço al sortir de ta casa diu tothom que porto ulleras.

R. E. B. Y A.

Que 'ls carlistas son molt bons vá dirme ahí un capellá, y es vritat, perque 'ls carlistas tots son molt bons per fer mal.

B. V.

Per bon vi Priorat ó Alella, y per llangonissas, Vich, per borregos, Vilanova y per pastels á Madrid.

V. C.

La lluna mostrant son disco.... lo sereno... 'l vent... la nit... tot m' está dihent nineta.... que are tu ja deus dormir!

EPIGRAMAS

Un negociant en sagó deya á un seu corresponsal: —Diguim l' ultim préu, quan val, que 'n gasto moltíssim jo.

C. H.

De un que toca molt bé 'l piano deya un jorn lo senyor Quim: —Aquest jove aquí ahont lo veuhen t'á corre molt bé los dits.

T. DE S.

Noy estich desesperat en Bernat me deya ahí: com en Miret m' hi quedat —Y donchs? que t' has fet carli? —Cá! estich sens Blanca.... tronat.

M. R.

—Quina xispa té en Maji! deya la Rosa á en Sever, y ella dig. é:—No pot ser! Si casi be may béu vi.

P. P.

No sab tía que 'm vá di l' altre dia 'l pare Ambros? qu' era un pecat d' alló gros donarme tant al cusi.

A. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans M. Cadoret, Magi Rabassa, Tres de secas, Alt y Prim, Peret de Sarrá y Enrich Caricias.

N' han remesas que pe a ins riarne haurian d' esse arregladas los ciutadans Loreiano Bohemio, Un ciutadá de Vila, Campanar de Vilanova, Un montanyés, Don Jordi y Barret Blanch.

Las demés que s' han remés y 'l noms dels aulors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defec es per l' istil.

Ciutada Papanatas Lo que 'ns envia es mes bé que un carli.—Tres de secas Epigramas y cantarellas bé: la poesia no es tan felis com algunas que n' hi hem insertat, treballi y fura.—Reiltech. Si no 'ns vol fer mat de caixal no 'ns envihi cantarellas com l' última que hem rebut de vosté.—Joan Viri. Entenguí que tambe hi ha noyas que lezeixen La Campana.—Magarrinyas Lo que 'ns envia es com un plat de escudella sense sai: bruto, home bruto.—Giudadá N. oca. ¿Qu' es parent del ante ior?—R. E. B. y Amigó. L' epigrama que 'ns remet es un pecat de decencia: home fassi altres cosas que vosté quan vol hi enten.—Xiribech. La poesia té si no es copiada, lo qual ho mirarém: lo quento arreglable.—Droguera Sagristá. ¿Qué! hi han fet los héroes de Putuercá

que 's dediqui un soneto mes lleig qu' en Savalls?—Joan Titas. Gracias mil per lo que 'ns envia: ho anertarém.—J. M. M. Lo seu epigrama pot a reglarre: tal com vé no vá.—F. G. Lo que 'ns remet no pot ana ni ab curriolas.—Pantomina. La poesia que aquesta senmana ns remet es fluixa y aguaitada com lo vi bateat.—Gestus. La poesia que 'ns envia té dugas faltas: es massa llarga y massa incorrecte; si 'ns sobra un rato. ja mirarém d' entretenirnoshi, sino s' hi entreté vosté mateix.—It y Prim. Lo que 'ns envia nos sembla ja haverho llegit: ¿ho ha publicat á un altra banda ó bé ho ha copiat?—Soredano Bohemio. Lo soneto que 'ns remet es foch de camas. los versos coixejan.—M. S. Sastre. La poesia de vosté es plena de llochs comuns, y ja sab vosté que si som fedats no som comunistas.—F. Li. y R. Aprofitarém ab guel alguna sequilla.—Simon Alsina. Gracias mil per las seva advertencias: mira em d' aténdrel.—A. F. O. Insertarem un dels dos epigramas.—Marabanto. Res de lo que ns remet podem aprofitarho.—Agusi Farolero. Las idas de mottas de sas canarelles son gastadas: hi ha ademés consonants mes falses que 'ls earlins quan prometen conservar la vida als presoners y 'ls fusellan.—Simon del Orni. Los seus epigramas en loch de fer riure fan ruborizar: la moral no está renyida ab la satira. Campanar de Vilanova. Ja hem rebut los dos paquets: encare que no siguém toreros los hi agrahim.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

CAS-TELL-TER-SOL y MON-SEMY son las xaradas

y qu' es BILBAO estich cert

l' endavinalla,

puig só l' autó,

sols que al firmarho UN MOSQUIT

sigué un error.

GESTUS.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Pantomina, Un de la reserva es'raordinaria, Barret Blanch, Roseta y Jaume, Tres pops, Magarrinyas, Lo Figuerench, Magi Rabassa, J. M. Montserrat, Mosquit d' Abre, Tres de secas, Alt y Prim, Pere Sistellé, Ciutadá Nyoca, Peret de Sarrá, Gironi.

Ha endavinat las 2.ª y 3.ª lo ciutadá Enrich Caricias: la 2.ª no mes Simon del Orni; y no mes que la 3.ª los ciutadans Ramon Coll de Beia y F.G.

XARADA

I.

Sonet.

Mort! Dos quatre-tres. dos y tercera tant al de dos tres gran, com al de xica, sens respectar pobre hábit, ni hú-dos rica: Tothom á la fi hu y tres detrás postrema.

Pero joh Mort insensatal! ¿Cóm s' esplica que mort qui de valor ne quart primera mil provas evidents en sa carrera, sens que la hú dos tres l'espantés mica?

¿Perqué no fá com en dos-terta y quarta. lo Terso y tots los seus? vaig dí y no en vá, pues una vèu que may de mí s' aparta fo-ca y sentida ab gréu me replicá:

«Mortal, mortal no déus impacientarte: per tots tots la campana tocará.

MAGI RABASSA.

II.

Lliga molt bé un prima prima ab una primera-dos,

y entre ells una prima tersa no seria pas cap tot.

TARAVILLA.

ENDAVINALLA.

Solsament dos cops lo papa en sa llarga vida 'm té,

y m' ha usat tantas vegadas com dias ha existit ell.

Sens mi ningú pot estar, y sense ser ganivet

tinch molla, lector, tinch molla....

Qui m' enten, qui no m' enten.

MANEL MIRAPEIX.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.